

Arrest

nr. 221 200 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2019 en van 15 april 2019.

Gelet op de beschikking van 16 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 januari 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Bulgarije.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeker voert aan dat hij in Bulgarije gedwongen werd om internationale bescherming in te dienen en er heeft afgezien. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat dit gebeurde in de context van een illegale grensoversteek (notities persoonlijk onderhoud 12 oktober 2018, p. 17). In een dergelijke context is het mogelijk dat verzoeker met een zekere mate van hardhandigheid werd aangepakt, maar gezien de zeer specifieke en ongetwijfeld chaotische omstandigheden waarin dit gebeurde, kan niet worden gesteld dat de Bulgaarse ordediensten verzoeker steeds op die manier zouden aanpakken, zeker niet na het bekomen van een legaal verblijf. Dit alles is dan ook onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3. Verzoeker herhaalt zijn persoonlijk wedervaren in Bulgarije. Hij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Bulgarije zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als een persoon die er internationale bescherming geniet. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De stelling dat de hem geboden bescherming slechts theoretisch is en hij er geen gebruik van kan maken, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoonde dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Bulgarije nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, laat

staan dat hij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen nu hij slechts zes maanden in Bulgarije heeft verbleven (notities persoonlijk onderhoud 12 oktober 2018, p. 17).

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker geeft voorts op algemene wijze aan dat vluchtelingen en migranten in Bulgarije steeds vaker het slachtoffer worden van haatmisdrijven en racisme, waarvoor er geen interne bescherming voorhanden is, zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Bulgarije werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij eenmalig het slachtoffer werd van aan racistische aanval door onbekenden, doch zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is dit incident onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke behandeling.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Bulgarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Waar verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2019, voert verzoekende partij aan dat de levensomstandigheden in Bulgarije er zwaar zijn voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Zij licht toe dat er in Bulgarije een systematisch onvermogen is om bijstand en bescherming te verkrijgen. Personen kunnen niet voorzien in hun levensbehoeften, er is geen huisvesting, geen toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs. Zij zal tevens slachtoffer worden van racisme en geweldplegingen. Voor het overige verwijst zij naar haar verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 2 april 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Verzoekende partij voert aan dat de levensomstandigheden in Bulgarije er zwaar zijn voor personen die internationale bescherming hebben gekregen en licht toe dat er in Bulgarije een systematisch onvermogen is om bijstand en bescherming te verkrijgen. Voorts stelt zij dat personen niet kunnen voorzien in hun levensbehoeften, er geen huisvesting, geen toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs is. Zij voert verder aan dat zij tevens slachtoffer zal worden van racisme en geweldplegingen. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“3.3. Verzoeker herhaalt zijn persoonlijk wedervaren in Bulgarije. Hij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Bulgarije zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden*

geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als een persoon die er internationale bescherming geniet. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De stelling dat de hem geboden bescherming slechts theoretisch is en hij er geen gebruik van kan maken, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Bulgarije nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, laat staan dat hij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen nu hij slechts zes maanden in Bulgarije heeft verbleven (notities persoonlijk onderhoud 12 oktober 2018, p. 17).

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker geeft voorts op algemene wijze aan dat vluchtelingen en migranten in Bulgarije steeds vaker het slachtoffer worden van haatmisdrijven en racisme, waarvoor er geen interne bescherming voorhanden is, zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Bulgarije werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij eenmalig het slachtoffer werd van aan racistische aanval door onbekenden, doch zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is dit incident onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke behandeling.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Bulgarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 april 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS